

RESSÒ DE LA PARAULA

Temps per a l'amistat

És normal triar, en la mesura que puguem, la companyia amb la qual passem el temps de les vacances. Si podem, solem triar els amics o la família, en el suposat que la presència al seu costat signifiqui una satisfacció, una alegria afegida al descans i al gaudi de la vida.

També en això hi ha petits interessos. Triem els amics més divertits, els més afins, els que faciliten més l'accés a determinades experiències... Però també podem proposar-nos viure les vacances per aprofundir l'amor i l'amistat. La família, els amics, també mereixen una mica del nostre temps, un temps que serveixi perquè creixin els llaços de coneixement i amor mutu.

Si no es projecta així el temps de vacances, hi ha el risc (freqüent d'altra banda) que se'n surti pitjor de com s'hi havia entrat. Viure junts, decidir junts, compartir experiències, és una prova que mesura la qualitat de la relació: pot créixer l'amistat o pot posar-la en crisi i fins i tot fer-la desaparèixer.

Perquè això no passi, el primer que hem de fer és no planificar les vacances pensant solament en un mateix. Les vacances poden arribar a ser una de les vivències més egoistes de tot l'any. I és que el deure imposat pel

treball quotidià se sol viure així: «imposat», controlat des de fora de la pròpia voluntat, amb la qual cosa les vacances es busquen com el temps en què un fa el que vol, lliure d'imposicions. Per què carregar, llavors, amb les necessitats de l'altre?

Pensar així no facilita l'autèntica fruïció del temps lliure. El més encertat seria rebre el millor amic i company per a les vacances, és a dir, Jesús. Com hem dit des d'aquestes pàgines, rebre el Crist, la seva presència viva i propera, és garantia del goig més gran. Parlant de la nostra amistat amb Ell, recordem que es va voler identificar davant els seus deixebles

com a «amic» enfront de la imatge de «l'amo» (per cert, alguns que es diuen «amics», en realitat es comporten com a «amos»). Segons Ell, ser amic significa, primer de tot, dues actituds fonamentals: la comunicació («us dic amics perquè us he donat a conèixer tot el que he sentit al meu Pare») i la donació de si mateix pels qui s'estima («ningú no té amor més gran que el que dona la vida pels seus amics» Jn 15,13-15).

També és veritat que, per seguir-lo, exigeix una mena de reciprocitat, estimar-lo sobre totes les coses (cf. Lc 14). Mai no aconseguirem aquesta reciprocitat (sempre ens estimarà

molt més i més perfectament). Però la veritat és que la nostra amistat amb Jesús reuneix les dues condicions essencials de l'autèntic amor: ser exigent i alhora ser font d'alegria i plenitud. Per altra banda, ho podrem viure si ens obrim a la seva presència per gràcia, com un regal.

En definitiva, convidem a «mantenir desperta i activa una conversa amigable amb Jesús a qualsevol moment de les vacances», deixar que la seva presència il·lumini, ompli de sentit, estimuli el creixement i amari aquests instants que ens proporciona el temps lliure.

Amb un company així al costat, i amb el seu mateix Esperit en el cor, la vida es fa, no solament més «suportable», sinó molt més positiva, molt més en creixement, en ascens, com un camí que no deixa de pujar vers la veritable felicitat. El cel no seran «unes vacances continuades», però les vacances d'avui poden ser un bon esglaó en aquesta pujada.

La presència de Jesús ens empeny a sortir de nosaltres mateixos, de manera que s'ampliï la nostra capacitat d'amistat i, per tant, el nostre espai interior per rebre molts més companys de camí, gaudint de la seva companyia.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu
de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

Un sol ramat, de tota tribu i llengua i nació

A vui llegim a la segona lectura de la missa unes paraules de la carta als efesis que fan vibrar la nostra experiència cristiana més entranyable: «Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots». Aquestes paraules ens recorden l'Evangelí de Joan: «Encara tinc altres ovelles que no són d'aquest ramat i també les he de guiar... i hi haurà un sol ramat i un sol Pastor» (Jn 10,16). I al mateix temps, potser per contrast, les paraules de la carta als d'Efes ens evocuen la sorpresa de la Pentecosta, quan gent de països molt diversos, «parts, medes, elamites, ha-

bitants de Mesopotàmia, de Judea i de Capadòcia... sentim proclamar en les nostres pròpies llengües les grandeses de Déu» (Ac 2,7-11).

Són els dos accents de la nostra més pregona experiència cristiana, tots dos íntimament relacionats. Perquè hi ha un sol Pare de tots, un sol Senyor i Salvador, i un sol Esperit, estem cridats a formar un sol cos, amb una sola fe i un sol baptisme; ara, precisament per això aquest nou poble de Déu no està fet d'uniformitat i de subjecció a les característiques d'un grup o d'una cultura, sinó que està fet del respecte a «tota tribu, llengua, poble i na-

ció» (Ap 5,9). Aquesta és la veritable unitat, la que respecta la diversitat, la més difícil de realitzar i alhora la més humana, la que s'ha d'anar construint dia rere dia perquè sempre està a punt de trencar-se pel domini, la imposició o l'abús. L'Església és el sagrament de la nova humanitat, i porta en el seu si el germen d'una humanitat no feta d'imposició i uniformització, sinó de respecte per cada poble i cultura. Precisament perquè hi ha una sola fe i un sol Esperit i un sol Pare de tots.

Gaspar Mora
Professor emèrit de la FTC

ECO DE LA PALABRA

Tiempo para la amistad

Es normal elegir, en la medida de lo posible, la compañía con la cual pasamos el tiempo de las vacaciones. Si podemos, solemos elegir los amigos o la familia, en el supuesto de que su presencia al lado signifique una satisfacción, una alegría añadida al descanso y al disfrute de la vida.

También en esto hay pequeños intereses. Elegimos los amigos más divertidos, los más afines, los que facilitan más el acceso a determinadas experiencias... Pero también podemos proponernos vivir las vacaciones para profundizar el amor y la amistad. La familia, los amigos, también merecen algo de nuestro tiempo, un tiempo que sirva para que crezcan los lazos de conocimiento y amor mutuo.

Si no se proyecta así el tiempo de vacaciones, existe el riesgo (frecuente por lo demás) de que se salga de él peor que como se había entrado. Vivir juntos, decidir juntos, compartir experiencias, es una prueba que mide la calidad de la relación: puede crecer la amistad o puede ponerla en crisis e incluso hacerla desaparecer.

Para que esto no ocurra, lo primero que hemos de hacer es no planificar las vacaciones pensando sólo en uno mismo. Las vacaciones pueden llegar a ser una de las vivencias más egoístas de todo el año. Y es que el deber impuesto por el trabajo cotidiano se suele vivir así: «impuesto», controlado desde fuera de la propia voluntad, con lo cual las vacaciones se buscan como el tiempo en que uno hace lo que quiere, libre de imposiciones. ¿Por qué cargar, entonces, con las necesidades del otro?

Pensar así no facilita el auténtico disfrute del tiempo libre. Lo mejor sería recibir el mejor amigo y compañero para las vacaciones, es decir, Jesús. Como hemos dicho desde estas páginas, recibir a Cristo, su presencia viva y cercana, es garantía del mayor gozo. Hablando de nuestra amistad con Él, recordemos que se quiso identificar ante sus discípulos como «amigo» frente a la imagen del «amo» (por cierto, algunos que se dicen «amigos», en realidad se comportan como «amos»). Según Él, ser amigo significa, ante todo, dos actitudes fundamentales: la comunicación («os he dado a conocer todo lo que he oído a mi Padre») y la donación de sí mismo por quienes se ama («nadie tiene mayor amor que el que da la vida por sus amigos» Jn 15,13-15).

También es verdad que, para seguirle, exige reciprocidad, amarle sobre todas las cosas (cf. Lc 14). Nunca conseguiremos esta reciprocidad. Pero bien es verdad que nuestra amistad con Jesús reúne las dos condiciones esenciales del auténtico amor: ser exigente y a la vez ser fuente de alegría y plenitud.

En definitiva, invitamos a «mantener despierta y activa una conversación amigable con Jesús en cualquier momento de las vacaciones», dejar que su presencia ilumine, llene de sentido, estimule el crecimiento y empape estos instantes que nos proporciona el tiempo libre.

Con un compañero así al lado, y con su mismo Espíritu en el corazón, la vida se hace, no solamente más «soportable», sino mucho más positiva, mucho más en crecimiento, en ascenso, como un camino que no deja subir hacia la verdadera felicidad. También las vacaciones son un buen peldaño en esta subida.

Por ello es un amor que pide una cierta reciprocidad. Una reciprocidad que nunca alcanzaremos (siempre nos quedará mucho más y más perfectamente), pero que lo podemos vivir si nos abrimos a su presencia por gracia y como un regalo.

Con un compañero así al lado, con su espíritu en el corazón, ya se puede hacer camino. Será un camino que asciende hacia la verdadera alegría. Y entonces las vacaciones, el tiempo libre, constituirá un buen escalón. El cielo no serán «unas vacaciones continuadas», pero las vacaciones de hoy pueden ser un buen escalón en esta subida.

La presencia de Jesús nos estimula a salir de nosotros mismos, de forma que se ensancha nuestra capacidad de amistad y, por tanto nuestro espacio interior para recibir muchos más compañeros de camino, disfrutando de su compañía.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

A la recerca de les virtuts perdudes... a Tortosa!

Entre el dia 9 i 13 de juliol de 2018 s'han celebrat, un any més, les convivències d'escolans de les diòcesis de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat, enguany al Seminari Diocesà de Tortosa, sota el lema «A la recerca de les virtuts perdudes». Aquest títol recordava el d'una pel·lícula d'Indiana Jones i moltes de les activitats, guiades per un grup dels seminaristes majors, que eren els monitors, van anar relacionades amb aquest històric personatge. Els escolans van tenir la visita del bisbe auxiliar de l'Arxidiòcesi de Barcelona, Mons. Antoni Vadell, qui va presidir l'eucaristia a la catedral de Tortosa. També vam poder gaudir de la presència del bisbe del lloc, Mons. Enric Benavent, tot celebrant amb ell la seva onomàstica i el seu cinquè aniversari com a bisbe de Tortosa. Activitats lúdiques, catequètiques, eucaristia, celebració del

Escolans i seminaristes del Bisbat de Sant Feliu de Ll.

perdó, excursions, piscina, d'entre moltes altres activitats, van ser les que van poder gaudir els quaranta participants d'aquesta edició, on tretze dels quals eren del Bisbat de Sant Feliu de Llobregat, de les parròquies de Santa Maria de Vilafranca del Penedès i de Sant Vicenç Màrtir de Sant Vicenç dels Horts, acompanyats per dos seminaristes de la diòcesi.

Eucaristia missionera de la Província Eclesiàstica

Les missioners de les diòcesis de Barcelona, Sant Feliu i Terrassa van celebrar la tradicional eucaristia missionera el passat 14 de juliol. Ja són catorze anys consecutius, de manera rotatòria a cada diòcesi, i enguany a la capella del Palau

Episcopal de Barcelona, presidida pel cardenal Joan Josep Omella. És una ocasió de trobada també amb els familiars dels missioners presents a Barcelona, i dels col·laboradors i amics de les delegacions de missions de la Província Eclesiàstica.

A l'homilia, el cardenal Omella va recordar la necessitat per a tot hom de viure la vocació missionera que tots portem dins. Per altra part, Diego Pino, seminarista de Barcelona, va compartir també amb els presents el seu projecte missioner a Madagascar en aquest estiu.

Amb les carmelites de Vilafranca

El passat 16 de juliol, festivitat de la Mare de Déu del Carme, el bisbe Agustí anà a la tarda a celebrar l'eucaristia amb la comunitat contemplativa de les carmelites de Vilafranca, acompanyat d'alguns preveres i diaca del territori. Durant l'eucaristia, després del credo, les monges van renovar les seves promeses baptismals i els seus vots i en el moment de l'ofertori el grup de les carmelites que són de Kènia van ballar una dansa. La festa va acabar amb un berenar compartit, amb la comunitat religiosa i la nombrosa feligresia que hi va assistir.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

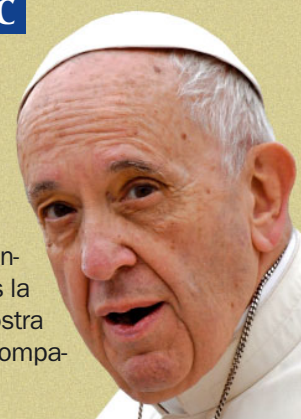

@Pontifex: «La família és l'esperança del futur. Prenguem en particular per les famílies que travesen grans dificultats, que el Senyor les sostingui» (16 de maig).

@Pontifex: «No hi ha amor sense obres d'amor. Lliurar-se al germà brolla del cor que estima» (16 de maig).

@Pontifex: «L'amor amb el que Déu ens estima venç qualsevol forma de soledat i d'abandonament» (17 de maig).

@Pontifex: «Maria va viure com ningú les Benaurances de Jesús: és la santa entre els sants, qui ens mostra el camí de la santedat i ens acompanya» (18 de maig).

Pueri Cantores, llum del món

El 42è Congrés Internacional de Pueri Cantores que va tenir lloc a Barcelona de l'11 al 15 de juliol va omplir de veus de pau i de llum, segons el lema del congrés «Vosaltres sou la llum del món», llocs tan emblemàtics com la Plaça de l'Univers i la Font Màgica de Montjuïc, el Santuari de Montserrat o la Basílica de la Sagrada Família. Però l'abast d'aquest esdeveniment cultural que ha reunit al voltant de 4.000 nens cantaires de més de 14 nacionalitats ha arribat a molts llocs de Catalunya ja que, dijous 12 de juliol a la tarda, les corals van visitar moltes ciutats de casa nostra. Aquell dia la música va ser excusa de coneixença i interrelació a molts indrets entre els quals, concretament a la nostra diòcesi, les viles d'Olesa de Montserrat, Sant Feliu de Llobregat, Esplugues de Llobregat, Vilafranca del Penedès i Corbera de Llobregat.

La Basílica de Santa Maria de Vilafranca es va omplir de públic per escoltar els cantaires de la Catedral de Munster (Alemanya): 124 Pueri Cantores en dos cors, un de nois i un de noies, entre 10 i 19 anys, que anaven alternant peces cantades pel cor de nois, de noies i tots junts. El concert va anar precedit d'una recepció per part de l'Ajuntament al Vinseum, i una visita a la seu dels Castellers de Vilafranca. Després van sopar amb un àpat fred ofert per la parròquia i, finalment, va tenir lloc

Olesa de Montserrat

el concert. L'entrada era lliure, però a la sortida es van recollir donatius per a les obres de restauració de la basílica.

Els vilatans de Corbera que van compartir la tarda amb dues corals d'Alemanya donaven unes impressions al final del dia que parlaven de l'actuació formidable i lluminosa dels Pueri Cantores, de l'ambient familiar i juvenil tan alegre i sa, de la complicitat de les diverses institucions del lloc en l'acollida a les corals, de l'experiència tan positiva d'intercanvi cultural i agermanament musical.

A Esplugues van arribar una coral francesa i una altra d'Alemanya, que van fer una passejada pels carrers del centre històric, els Jardins de Can Tintoré i el museu, visitant també el claustre del Monestir de Montsió, entre altres indrets. Després de l'assaig i abans del concert, un berenar de germanor a la Plaça de l'Església va ser ocasió de confraternització.

No només van ser corals europees les que es van fer presents a la diòcesi. Fins a Olesa de Montserrat va arribar el Chor Fulda d'Alemanya i també el Cor Jeju Catholic Boys and Girls de Corea.

La Catedral de Sant Llorenç, a Sant Feliu de Llobregat, va acollir als cors provinents de Bèlgica i Alemanya i també, molt calorosament, al bisbe Agustí Cortés, que va assistir al concert d'aquell dia, i també al Concert de Gala a la Sagrada Família de dissabte 14 de juliol al vespre. Un sopar al peu del campanar, a la Plaça de la Vila, va cloure la tarda de germanor amb els Pueri Cantores a Sant Feliu de Llobregat.

Diumenge 15, a la cloenda del Congrés, al final de l'eucaristia de la Sagrada Família, es va anunciar que el proper Congrés Internacional de Pueri Cantores tindrà lloc el juliol del 2022 a Florència, tot i que abans els Pueri Cantores es trobaran el desembre del 2019 a Roma per celebrar la missa de cap d'any amb el Papa.

Sant Feliu de Llobregat

Vilafranca del Penedès

AGENDA

► **Sant Llorenç, titular de la catedral.** Divendres 10 d'agost, a les 12 h, eucaristia solemne presidida pel bisbe Agustí Cortés a la Catedral de Sant Llorenç, de Sant Feliu de Llobregat. Amb l'animació litúrgica dels cants de la Coral Sant Llorenç i les ofrenes de diversos grups de cultura popular de la ciutat.

► **Recés a la Casa de Betània.** Diumenge 16 de setembre. Obert a tothom. Predicarà Mn. Lucas Prieto. Per a més informació: Casa de Betània (c/ Bonavista, 37 - tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat).

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

30. ■ Dilluns (lit. hores: 1a setm.) [Jer 13,1-11 / Sl: Dt 32,18-21 / Mt 13,31-35]. ■ **Sant Feliu de Ll., Tortosa i Urgell:** beats màrtirs de l'Orde Hospitalari de Sant Joan de Déu. Sant Pere Crisòleg (s. IV-V), bisbe de Ravenna i doctor de l'Església; sants Abdó o Abdon i Senén (popularment Nin i Non), mrs., patrons dels hortolans.

31. □ Dimarts [Jer 14,17-22 / Sl 78 / Mt 13,36-43]. Sant Ignasi de Loiola (1491-1556), prev. basc, fund. Companyia de Jesús a Roma (SJ, jesuïtes, 1540).

AGOST

1. □ Dimecres [Jer 15,10.16-21 / Sl 58 / Mt 13,44-46]. Sant Alfons

Maria de Liguori (Nàpols, 1696 - Paganì, 1787), bisbe de Goti i doctor de l'Església, fundador dels Redemptoristes (CSSR, 1732), patró dels confessors i moralistes; santes Fe, Esperança i Caritat, vgs. i mrs.; sant Feliu, mr.

2. ■ Dijous [Jer 18,1-6 / Sl 145 / Mt 13,47-53]. Mare de Déu dels Àngels o de la Porciúncula; sant Eusebi de Vercel·li, bisbe; sant Pere-Julà Eymard (1811-1868), prev. de la Mure, fund. associacions eucarístiques i dels sacerdots sacramentins.

3. ■ Divendres [Jer 26,1-9 / Sl 68 / Mt 13,54-58]. Sant Gustau, bisbe; santa Lídia, de Tiatira, deix-

bla de Pau a Filips (s. I); beata Joana d'Aza, mare de Domènec de Guzman; santa Ciria, vg.

4. □ Dissabte [Jer 26,11-16.24 / Sl 68 / Mt 14,1-12]. Sant Joan Maria Vianney (1786-1849), prevere, rector d'Ars (bisbat de Belley), patró dels rectors de parròquia; santa Perpètua, mare de família romana, mr.

5. ■ Diumenge vinent, XVIII de durant l'any (lit. hores: 2a setm.) [Ex 16,2-4.12-15 / Sl 77 / Ef 4,17.20-24 / Jo 6,24-35]. Mare de Déu de les Neus, i altres advocacions: Àfrica, Blanca, Eivissa, Remei...; sant Osvald, rei anglès; santa Afra, màrtir.

Diumenge XVII de durant l'any (B)

COMENTARI

«Un sol Senyor,
una sola fe,
un sol Baptisme,
un sol Déu i Pare»

Pantocràtor de l'església de Sant Climent de Taüll, Lleida (s. XII)

El llibre de 2Re és l'última anella d'un bloc narratiu: la història deuteronomista (Dt, Jos, Jt, 1-2Sa i 1-2Re), més catequètica que historiogràfica. La tradició jueva els cataloga com a «profetes anteriors».

Eliseu pertany a una comunitat de profetes (2Re 4,1) que viuen en pobresa i la gent va a consultar-los.

Un va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell: les primícies per al Senyor són la part santa del Senyor (Lv 23,17.20) perquè són el bo i millor dels primers fruits dels teus camps (Ex 34,26).

Eliseu insisteix: *Dona-ho a tota la comunitat.*

La multiplicació de pans d'ordi i vi novell és perquè diu el Senyor: *Tots en menjaran i encara en sobrarà.*

Al cp. 4 comença la 2a part d'Ef, centrada en l'exhortació a la unitat per mitjà de l'amor. La secció v. 1-6 comenta les actituds pròpies de la vida comunitària de l'Església.

L'únic deure del cristià és viure d'acord amb allò que és pel voler de Déu, acceptat per la fe. *Us prego que visqueu d'acord amb la vocació que heu rebut.*

Les actituds corresponents són *humilitat, paciència i mansuetud*, amb el coronament de l'amor: *suportant-vos amb amor els uns als altres.* Per avançar en el seu assoliment, cal *no escatimar cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau.*

Hi ha a Jn 6 una unitat literària en 4 episodis: a) v. 1-15 el senyal del pa multiplicat abundantment; b) v. 16-25 el senyal de Jesús caminant per damunt de l'aigua; c) v. 26-65 el discurs del Pa de Vida; d) v. 66-71 l'opció a favor o en contra de Jesús.

Dient que *s'acostava la Pasqua dels jueus*, s'invita a distingir la Pasqua dels cristians.

On comprareu pa perquè pugui menjar la gentada? La pregunta a Felip és interpel·lació de Jesús que *ja sabia què volia fer.*

A Jn no hi ha cap situació de necessitat (com als sinòptics); i és Jesús qui repartí els pans subratllant la condició de «convidats» de tots els comensals.

Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre la gent: amb vocabulari eucarístic.

Mn. José Luis Arín

▶ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 4,42-44)

En aquells dies, un home de Baal-Salisà va anar a dur a l'home de Déu, Eliseu, vint pans d'ordi, els primers de la collita, i vi novell. Eliseu digué al seu servidor: «Dona-ho a tota la comunitat i que mengin.» El servidor contestà: «Com puc donar això a un centenar d'homes?» Però Eliseu insistí: «Dona-ho a tota la comunitat i que mengin. Això diu el Senyor: Tots en menjaran, i encara en sobrarà.» Ell ho repartí, en menjaren i encara en sobrà, tal com el Senyor havia dit.

▶ Salm responsorial (144)

R. *Tan bon punt obriu la mà, Senyor, ens sacieu de bon grat.*

Que us enalteixin les vostres criatures, / que us beneixin els fidels; / que proclamin la glòria del vostre Regne / i parlin de la vostra potència. R.

Tothom té els ulls en vós, mirant esperançat, / i al seu temps vós els doneu l'aliment. / Tan bon punt obriu la mà, / sacieu de bon grat tots els vivents. R.

Són camins de bondat els del Senyor, / les seves obres són obres d'amor. / El Senyor és a prop dels qui l'invocuen, / dels qui l'invocuen amb sinceritat. R.

▶ Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (Ef 4,1-6)

Germans, jo, pres per causa del Senyor, us prego que visqueu com ho demana la vocació que heu rebut, amb tota humilitat i mansuetud, amb paciència, suportant-vos amb amor els uns als altres, no escatimant cap esforç per estrènyer la unitat de l'esperit amb els lligams de la pau. Un sol cos i un sol esperit, com és també una sola l'esperança que neix de la vocació rebuda. Un sol Senyor, una sola fe, un sol baptisme, un sol Déu i Pare de tots, que està per damunt de tot, actua a través de tot i és present en tot.

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Joan (Jn 6,1-15)

En aquell temps, Jesús se n'anà a l'altra riba del llac de Galilea, el llac de Tiberíades. El seguia molta gent, perquè veien els senyals prodigiosos que feia amb els malalts. Jesús pujà a la muntanya i s'hi assegué amb els deixebles. S'acostava la Pasqua, la festa dels jueus. Jesús alçà els ulls, veié la gentada que anava arribant i preguntà a Felip: «On comprareu pa perquè puguin menjar tots?» Ho preguntava per veure què hi deia Felip. Jesús ja sabia què volia fer. Felip li respongué: «Necessitaríem molts diners per poder donar només un tros de pa a cadascú.» Un dels deixebles, Andreu, el germà de Simó Pere, diu a Jesús: «Aquí hi ha un noi que té cinc pans d'ordi i dos peixos, però, què és això per a tanta gent?» Jesús digué que fessin seure tothom. En aquell indret hi havia molta herba, i s'hi assegueren. Eren uns cinc mil homes.

Jesús prengué els pans, digué l'acció de gràcies i els repartí entre tota la gent asseguda. El mateix va fer amb els peixos. I en repartia tant com en volien. Quan tothom quedà satisfet digué als deixebles: «Recolliu el que ha sobrat, que no es faci malbé.» Ho recolliren, i de les sobres d'aquells cinc pans d'ordi ompliren dotze coves.

Quan la gent s'adonà del prodigi que Jesús havia fet, començà a dir: «Segur que aquest home és el profeta que havia de venir al món.» Jesús, sabent que anaven a apoderar-se d'ell per fer-lo rei, es retirà tot sol a la muntanya.

▶ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 4,42-44)

En aquellos días, acaeció que un hombre de Baal Salisá vino trayendo al hombre de Dios primicias de pan, veinte panes de cebada y grano fresco en espiga. Dijo Eliseo: «Dáselo a la gente y que coman». Su servidor respondió: «¿Cómo voy a poner esto delante de cien hombres?». Y él mandó: «Dáselo a la gente y que coman, porque así dice el Señor: "Comerán y sobrará"». Y lo puso ante ellos, comieron y aún sobró conforme a la palabra del Señor.

▶ Salmo responsorial (144)

R. *Abres tú la mano, Señor, y nos sacias.*

Que todas tus criaturas te den gracias, / Señor, que te bendigan tus fieles. / Que proclamen la gloria de tu reinado, / que hablen de tus alabanzas. R.

Los ojos de todos te están aguardando, / tú les das la comida a su tiempo; / abres tú la mano, / sacias de favores a todo viviente. R.

El Señor es justo en todos sus caminos, / es bondadoso en todas sus acciones. / Cerca está el Señor de los que lo invocan, / de lo que lo invocan sinceramente. R.

▶ Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Efesios (Ef 4,1-6)

Hermanos: Yo, el prisionero por el Señor, os ruego que andéis como pide la vocación a la que habéis sido convocados. Sed siempre humildes y amables, sed comprensivos, sobrellevaos mutuamente con amor, esforzándoos en mantener la unidad del Espíritu con el vínculo de la paz. Un solo cuerpo y un solo Espíritu, como una sola es la esperanza de la vocación a la que habéis sido convocados. Un Señor, una fe, un bautismo. Un Dios, Padre de todos, que está sobre todos, actúa por medio de todos y está en todos.

▶ Lectura del santo Evangelio según san Juan (Jn 6,1-15)

En aquel tiempo, Jesús se marchó a la otra parte del mar de Galilea, o de Tiberíades. Lo seguía mucha gente, porque habían visto los signos que hacía con los enfermos. Subió Jesús entonces a la montaña y se sentó allí con sus discípulos. Estaba cerca la Pascua, la fiesta de los judíos. Jesús entonces levantó los ojos y, al ver que acudía mucha gente, dice a Felipe: «¿Con qué compraremos panes para que coman estos?». Lo decía para probarlo, pues bien sabía él lo que iba a hacer. Felipe le contestó: «Doscientos denarios de pan no bastan para que a cada uno le toque un pedazo». Uno de sus discípulos, Andrés, el hermano de Simón Pedro, le dice: «Aquí hay un muchacho que tiene cinco panes de cebada y dos peces; pero ¿qué es eso para tantos?». Jesús dijo: «Decid a la gente que se siente en el suelo». Había mucha hierba en aquel sitio, se sentaron; sólo los hombres eran unos cinco mil. Jesús tomó los panes, dijo la acción de gracias y los repartió a los que estaban sentados, y lo mismo todo lo que quisieron del pescado. Cuando se saciaron, dice a sus discípulos: «Recoged los pedazos que han sobrado; que nada se pierda». Los recogieron y llenaron doce canastos con los pedazos de los cinco panes de cebada que sobraron a los que habían comido. La gente entonces, al ver el signo que había hecho, decía: «Este es verdaderamente el Profeta que va a venir al mundo». Jesús, sabiendo que iban a llevarse para proclamarlo rey, se retiró otra vez a la montaña él solo.